

Sygn. akt V CNP 63/13

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie ze skargi C. M.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w W. z dnia 9 listopada 2011 r., sygn. akt II Ca [...]

w sprawie z powództwa C. M.

przeciwko E. K. i M. Z.

o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 czerwca 2014 r.,

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,

**2) przyznaje radcy prawnemu K. G. od Skarbu Państwa - Sądu
Okręgowego w W. kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł,
powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem
zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu
w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Zarówno w piśmiennictwie, jak orzecznictwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CNP 27/08), przyjmuje się, że niezgodność prawomocnego wyroku z prawem uzasadniająca odpowiedzialność odszkodowawczą ma charakter kwalifikowany i zachodzi tylko wtedy, gdy wyrok został wydany na skutek rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa, tj. uchybień odnoszących się do regulacji prawnych istotnych i nieuzasadniających odmiennych ocen. W szczególności nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa. Przeciwny pogląd zagrażałby takim wartościom, jak: stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i stosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., III CNP 42/08, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., I CNP 121/08).

Według art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Skargę uważa się za oczywiście bezzasadną, gdy z jej treści, bez głębszej analizy wynika, że nie może być uwzględniona.

C. M. zarzuca kwestionowanemu w skardze prawomocnemu wyrokowi Sądu Okręgowego z dnia 9 listopada 2011 r., oddalającemu jej apelację od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 22 marca 2011 r., oddalającemu wytoczone przez nią przeciwko E. K. i M. Z. powództwo o ustalenie, że korytarz oraz strych nieruchomości położonej w W. przy ul. [...] stanowią przynależność lokalu powódki i jej wyłączna własność, niezgodność z art. 189 k.p.c. oraz z art. 365 i 278 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. i art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali

Twierdzenia skarżącej o naruszeniu tych przepisów przez Sąd Okręgowy nie zawierają argumentów, które pozwalałyby - wstępnie oceniając - zasadnie wnioskować, iż zaskarżony przez nią wyrok jest dotknięty kwalifikowaną sprzecznością z prawem w przedstawionym wyżej znaczeniu.

W konsekwencji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, a o kosztach pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi rozstrzygnął zgodnie z § 2 ust. 3, § 6 pkt 3, § 12 ust. 5 pkt 2, § 15 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013. 461).

[aw]